

«No m'ha temptat mai la NBA»

Amb un grapat de títols a l'esquena, Epi s'ha convertit en el Super Epi que tothom esperava. L'última proesa, la Lliga espanyola de Bàsquet, ha tingut en Juan Antonio San Epifanio un dels seus màxims puntals. L'ídol de l'afició blau-grana continua en pista.

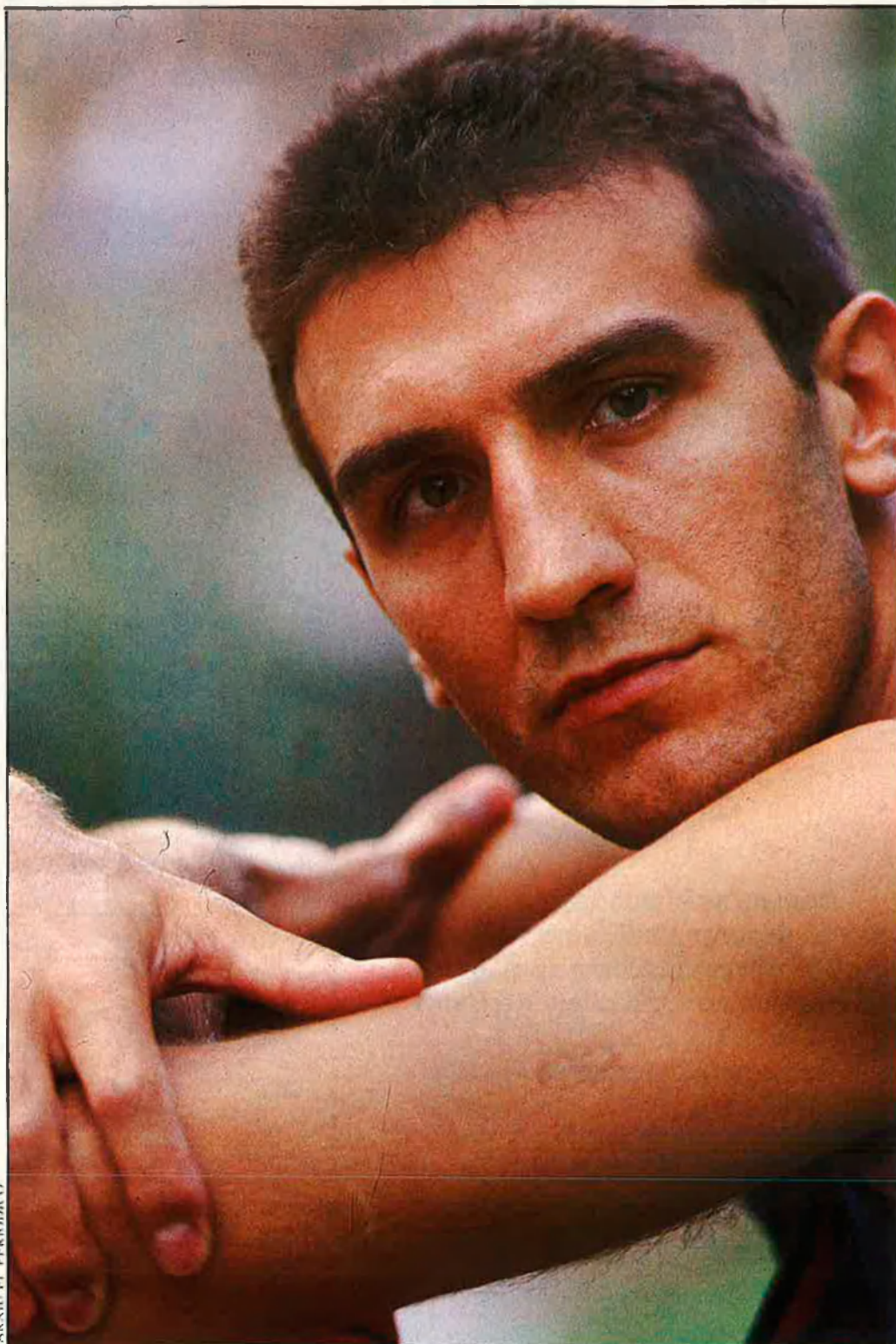
E. C.

Nascut a Saragossa el 12 de juny de 1959, va venir als catorze anys a Barcelona, on va començar una ràpida ascensió cap al primer equip del F.C. Barcelona. Amb poc temps més, Juan Antonio San Epifanio, Epi, va convertir-se en el Super Epi de tota la vida. Un Super Epi que per primera vegada va perdre la seva temperància habitual en l'últim partit dels *play-off* de la Lliga de Bàsquet, exhortant un públic barceloní, ja de per sí prou eufòric, a animar l'equip en uns moments en què el partit s'havia sumit en una fase d'hivernació i el títol penjava d'un fil.

«Doncs sí —diu Epi—, vaig aixecar el puny i vaig fer uns saltets per animar el públic, comportament que no va ser del tot esportiu. El que passa és que això va ser la meva reacció contra Petrovic, que sempre, durant tots els partits dels *play-off*, ha estat fent el mateix, actuant de manera incorrecta.

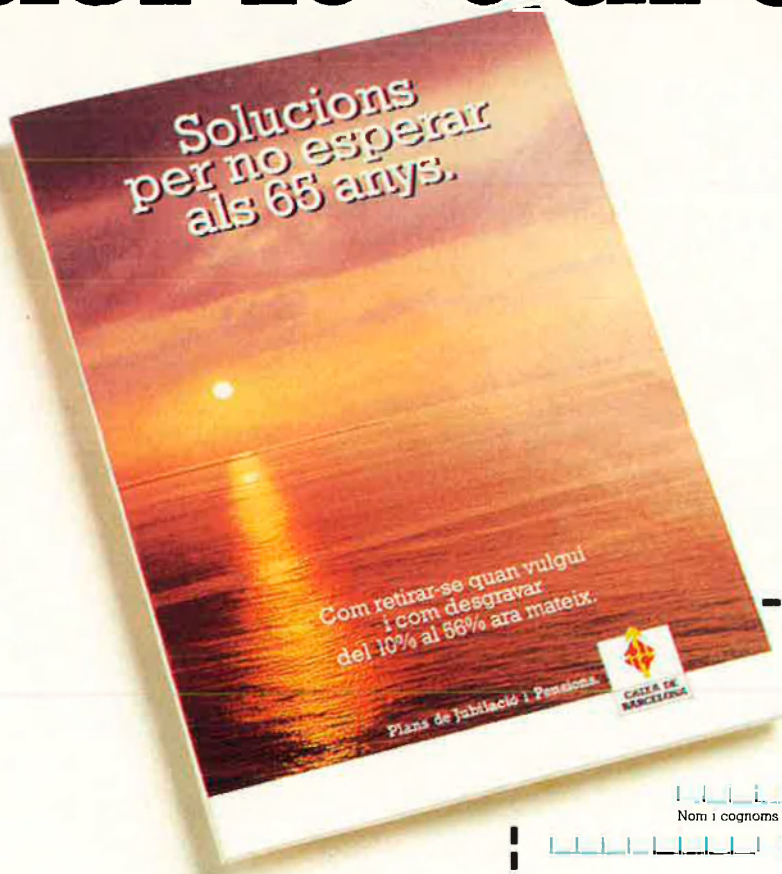
El que no vull és que això s'entengui com una falta de respecte contra els jugadors del Real Madrid, sinó tan sols contra un d'ells. Era com dir-li: «¿veus?, jo també puc fer-ho». Per a mi, però, allò va ser un fet aïllat, i la pròxima temporada és de nou un començar de zero».

El Barcelona d'Epi porta tres lligues consecutives i ha aconseguit tants títols d'aquesta competició en els últims tres anys com en els anteriors trenta. En la més recent, això no obstant, l'Epi va ser l'Epi de les

«La pròxima temporada serà un nou començament des de zero».

Demani'l ara i desgravi del 10% al 56%.

Demani'ns el quadern "Solucions per no esperar als 65 anys".

L'hi enviarem a casa seva, gratis, encara que no sigui client de Caixa de Barcelona.

Perquè pugui fer-se un Pla per retirar-se quan vulgui, modificar les aportacions com li convingui, posar i treure diners en qualsevol moment i, a més, **desgravar del 10% al 56%**.

Envii-me per correu, gratis i sense compromís, el quadern "Solucions per no esperar als 65 anys".

Nom i cognoms

Domicili

Codi postal

Població

Telèfon

D.N.I.

És titular d'algun compte a Caixa de Barcelona? Sí No

Signatura

En cas afirmatiu, indiqui: CL Oficina

×

Nº de compte

Lliuri aquest cupó a qualsevol de les nostres Oficines o envii'l per correu a CAIXA DE BARCELONA (Pla de Jubilació i Pensions) Diagonal 530, 08008 Barcelona.

Plans de Jubilació i Pensions.

DOMENE: UMBERT

Epi, celebrant amb els companys del seu equip l'últim triomf del Barça, la lliga.

grans ocasions: «No crec que estigués especialment motivat, el que sí que és cert és que jo sóc un jugador amb força, que juga per a guanyar».

És obligada la referència al Real Madrid, equip amb qui s'han disputat a cinc partits el *play-off* en una lluita aferrissada que situa tots dos clubs encara més sòlidament, si és possible, a banda i banda d'una vella rivalitat. «No crec que entre el Barcelona i el Real Madrid hi hagi una gran diferència. Són dos equips que tenen una plantilla de gran qualitat, i qualsevol dels dos pot guanyar. Quant a les aficions, doncs el mateix; el que passa és que, com ací està més sobre la pista, sembla com si fóssim més festius, més cridaners».

Un dels jugadors nord-americans del F.C. Barcelona dels anys setanta, en abandonar el club, va afirmar que el Real Madrid li evocava el feixisme. És un terreny on Epi no vol entrar: «Va ser una afirmació que crec que ara és fora de lloc; no hi tinc res a dir. No sabria dir si va ser una realitat durant un cert temps, el que sí que puc assegurar és que jo no ho vaig viure i, per tant, no hi puc opinar». També prefereix mantenir-se al marge de les diferències ideològiques que pugui haver-hi entre les aficions del F.C. Barcelona i el Real Madrid. «És una qüestió de la qual, si existeix, desitjaria no parlar-ne».

Al llarg dels anys, molta gent s'ha demanat si es veuria alguna vegada el Super Epi en un altre equip que no fos el F.C. Barcelona. Ara com ara, sembla difícil, però la vida dóna moltes voltes i, com en el cas de Chicho Sibillio, mai no se sap quan les coses poden deixar d'anar com cal. «No ho sé. Joestic molt a gust ací, i tinc l'esperança que el Barcelona continuï renovant-me el contracte fins al final de la meua vida esportiva. ¿Vestir-me de blanc? Crec que és una cosa implan-tejable, i precisament per això que m'has comentat, que la vida dóna moltes voltes; l'única cosa en què penso ara és en els dos anys que em resten de contracte amb el F.C. Barcelona».

Epi, darrere d'un diplomàtic «no ho sé, no ho vaig veure», evita parlar del comportament dels madridistes germans Martín sobre la pista del Palau. Provocacions, gestos i crits dels blancs, però, van quedar impresos en la cinta de vídeo de la retransmissió televisiva i en la memòria de l'afició catalana. I l'aventura nord-americana, saldada amb una esmorteït fracàs de Fernando Martín s'una pregunta inevitable, Epi, però, no s'ho pensa a l'hora de respondre: «A mi la NBA no m'ha temptat mai».

Tornant als *play-off*, molt presents encara en la ment dels aficionats, va donar la impressió que el Real Madrid no va saber perdre. «No... Jo crec que

tots dos equips vam jugar per intentar guanyar, el que passa és que quan dos competeixen, l'un guanya i l'altre no. El que tampoc voldria és entrar en aquest tema, si van saber perdre o no. Crec que no em pertoca a mi jutjar-ho».

Abans de passejar el nou títol pel Palau Blau-grana al final del cinquè partit, es va haver de patir molt. Fins i tot la duresa no hi va ser un element estrany. Epi els ha vist molt de prop, els colps de colze i les empentes, que n'hi hagut per donar i vendre en els partits del final de la lliga. «Sí, sí, n'hi ha hagut molts. Però sempre dins les jugades fortuïtes del joc. I no els rebo solament jo, sinó tots els jugadors que som dins la pista».

Pista que, per cert, sembla que hagi quedat petita per a l'equip blau-grana, sobretot si es compara amb el pavelló de la Comunitat Autònoma de Madrid, on l'equip blanc va jugar els *play-off*, en el seu terreny. «Em sembla evident, ¿no? El Palau Blau-grana s'ha quedat petit, sobretot a l'hora de jugar-hi partits importants».

I, quant als tirs decisius, sempre resulta difícil de comprendre què és el que pot sentir un jugador de bàsquet quan està suspès darrere la línia de 6,25 i s'ha d'encistellar una pilota vital. Epi ho té molt clar: «L'únic que penses és que l'hi has de ficar, que la pilota hi ha d'entrar». □